

Překážka věci rozhodnuté

Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek (skutkový děj), který byl předmětem původního řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává i tehdy, jestliže skutek (skutkový děj) byl soudem v původním řízení posouzen po právní stránce nesprávně nebo neúplně.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 3084/2006, ze dne 30.1.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně JUDr. J. V., zastoupené advokátem, proti žalované A. P., a.s., v likvidaci, zastoupené advokátkou, JUDr. V. P., soudnímu exekutorovi, jako vedlejšímu účastníkovi na straně žalované, o určení, že nemovitosti jsou zatíženy zástavním právem, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp.zn. 25 C 372/2004, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. prosince 2005, č.j. 28 Co 455/2005-75, tak, že rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.4.2005, č.j. 25 C 372/2004-47, se zrušují a řízení se zastavuje.

Z odůvodnění :

Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 20.10.2004 se úpadce domáhal určení, že „předmětem zástavního práva dle smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitosti ze dne 11.3.1994, uzavřené mezi společnostmi S., s.r.o., jako zástavcem, a společností A. P., a.s., jako zástavním věřitelem, jsou tyto nemovitosti: pozemek parc.č. 436 (zastavěná plocha a nádvoří), pozemek parc.č. 437 (zahrada), vše v kat. území B., zapsané na LV u Katastrálního úřadu pro m. P., katastrální pracoviště P.“. Uvedl, že „dne 11.3.1994 byla mezi žalovaným (tehdy: A., a.s.) jako zástavním věřitelem a úpadcem jako zástavcem uzavřena smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem“; že „předmětem této smlouvy jsou nemovitosti uvedené v článku II. smlouvy“; že „Katastrální úřad pro P. na základě smlouvy a návrhu ze dne 16.3.1994 provedl ve prospěch žalovaného vklad zástavního práva k předmětným nemovitostem“; že „z článku III., ve spojení s článkem II., smlouvy jednoznačně vyplývá, že předmětem této smlouvy byly tyto nemovitosti: zastavěná plocha parc.č. 436, zahrada parc.č. 437/1, ost. plocha parc.č. 437/2, vše v kat. území B., zapsané na LV u Katastrálního úřadu P.“; že „Katastrální úřad pro P. provedl vklad práva i k budově (objektu bydlení) č.p. 746 na pozemku par.č. 436, zapsané na LV k.ú. B., obec P., přestože dle článku II. smlouvy, která je v souladu s ustanovením § 5 zákona č. [344/1992](#) Sb. podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, není zahrnuta do soupisu nemovitostí, které jsou předmětem zástavního práva“; že „dne 16.8.2002 byla právním zástupcem žalobce adresována Katastrálnímu úřadu pro P. žádost o opravu zápisu na LV, katastrální území B., obec P.“; že „toto podání bylo Katastrálním úřadem pro P. dne 9.9.2002 žadateli vráceno s odůvodněním, že ze znění zástavní smlouvy, resp. návrhu na zápis vkladu práva nelze jednoznačně potvrdit, že by budova č.p. 476 byla zahrnuta do soupisu nemovitostí, které jsou dle článku II. smlouvy předmětem zástavního práva“; že „Katastrální úřad pro P. tak paradoxně tímto svým tvrzením potvrdil stanovisko žalobce“; že „na návrh žalovaného byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8.10.2001, č.j. 8 C 146/2001-15, povolen, k uspokojení pohledávky žalovaného, jako oprávněného, ve výši 17.000.000,- Kč, prodej objektu bydlení č.p. 746 na pozemku parc.č. 436, pozemku parc.č. 436 (zastavěná plocha) o výměře 81 m² a pozemku parc.č. 437 (zahrada) o výměře 321 m² zapsaných na LV k.ú. B., obec P. u

Katastrálního úřadu P.“; že „na návrh žalovaného, jako oprávněného, pak byla Obvodním soudem pro Prahu 4 usnesením ze dne 9.4.2002, č.j. 13 Nc 14969/2002-7, podle pravomocného a vykonatelného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8.10.2001, č.j. 8 C 146/2001-15, nařízena exekuce k uspokojení pohledávky žalovaného jako oprávněného“; že „na základě tohoto usnesení byl provedením exekuce pověřen soudní exekutor“; že „tento exekutor vydal dne 31.7.2002 příkaz na nařízení exekuce prodejem nemovitostí žalobce jako povinného“; že „dne 2.10.2002 pak následně vydal příkaz prodejem podniku“; že „exekuční příkaz Ex P 81/02 ze dne 2.10.2002 však byl vydán v rozporu se zákonem, jakož i v rozporu s vykonatelným exekučním titulem“; že „vzhledem k této skutečnosti Obvodní soud pro Prahu 4 svým usnesením ze dne 31.7.2003, č.j. 13 Nc 14969/2002-42, řízení zastavil“; že „k odvolání žalovaného, jako oprávněného, pak Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 30.4.2004, č.j. 28 Co 108/2004-85, napadené usnesení změnil tak, že se zastavuje jen exekuce nařízená příkazem exekutora ze dne 2.10.2002, ve vztahu ke způsobu jejího provedení prodejem podniku, jinak exekuční řízení pokračuje“. Žalobkyně dále uvedla, že „prokazuje naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) občanského soudního řádu, neboť je omezeno její vlastnické právo k dotčeným nemovitostem a ve věci probíhá exekuční řízení“.

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 29.4.2005, č.j. 25 C 372/2004-47, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vycházel ze závěru, že „projednání daného sporu brání překážka věci rozsouzené“, neboť o téže věci bylo rozhodnuto již „usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8.10.2001, č.j. 8 C 146/2001-15, kterým byl ve smyslu ust. § 200y o.s.ř. povolen prodej zástavy – objektu č.p. 746 na pozemku parc.č. 436, pozemku parc.č. 436 – zastavěná plocha a pozemku parc.č. 437 – zahrada, zapsaných na LV k.ú. B.“; že „žaloba na povolení prodeje soudní zástavy byla postavena na stejném skutkovém základě jako tato podaná žaloba na určení“; že „skutkový základ sporu o prodeji zástavy tvořilo tvrzení, že prodej zástavy bude povolen, jestliže bude prokázána existence zástavního práva k zástavě“; že „v řízení, kterým byla zástava povolena k prodeji, bylo prokázáno, že do zástavy náleží i sporný objekt bydlení č.p. 746“; že „s ohledem na překážku řízení soud pak považuje námitku žalované a vedlejšího účastníka, že žalobkyně nemůže mít naléhavý právní zájem na určení práva, za správnou“; že „v daném případě naléhavý právní zájem není dán, protože žaloba na určení již nemá preventivní charakter a její pomocí nelze pominout závaznost rozhodnutí, podle kterého byl povolen prodej zástavy“; že „právní postavení žalobkyně bylo najisto postaveno v řízení o povolení prodeje zástavy, neboť v tomto řízení soud odstranil protiprávní stav, který spočíval v tom, že žalobkyně své povinnosti ze smlouvy o zřízení zástavního práva neplnila a zároveň soudním rozhodnutím vyřešil celý obsah sporného právního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou“.

K odvolání úpadce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12.12.2005, č.j. 28 Co 455/2005-75, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení“ a že „ve vztahu mezi žalobkyní a vedlejším účastníkem žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů“. Dospěl k závěru, že „v souzené věci nejde o překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu ustanovení § 159a odst. 5 o.s.ř.“; že „pokud by tomu tak navíc bylo, pak by šlo o neodstranitelnou překážku řízení dle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř., kdy je nutno řízení z tohoto důvodu zastavit“; že však „v souzené věci není dán naléhavý právní zájem, a to s ohledem na již proběhlé řízení“; že „touto otázkou je třeba se vždy zabývat prioritně a nikoliv až poté, co se soud žalobou zabýval z věcné stránky“; že „žalobkyně vymezila žalobní petit pozitivně a požadovala určit, které nemovitosti byly předmětem zástavního práva dle smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 11.3.1994, uzavřené mezi účastníky“; že „spor je veden o to, zda předmětem této smlouvy byl rovněž objekt bydlení čp. 746 a zda i k němu vzniklo zástavní právo, přičemž žalobkyně tvrdí, že nikoliv“; že „žalobní petit však žalobkyně v tomto směru negativně nevymezila“; že „v řízení předchozím soud vycházel z předpokladu, že zástavní právo vzniklo rovněž k nemovitosti čp. 746“; že „z toho vyplývá, že na požadovaném určení nemá žalobkyně naléhavý právní zájem, neboť i v případě vyhovění žalobě by se postavení žalobkyně ve vztahu k nemovitosti

čp. 746 (která není obsažena ve výroku) nezměnilo a takto koncipovaná žaloba nemůže vyřešit sporný právní vztah“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal úpadce dovolání. Přípustnost dovolání dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Namítá, že „z příslušných ustanovení zástavní smlouvy jednoznačně vyplývá, že předmětem této smlouvy byly tyto nemovitosti: 1) zastavěná plocha a nádvoří parc.č. 436, 2) zahrada parc.č. 437, obě v kat. území B., zapsané na LV u Katastrálního úřadu P.“; že „je tedy evidentní, že objekt bydlení č.p. 746 v kat. území B. předmětem smlouvy, resp. zástavního práva nebyl“; že „proto vymezila žalobní petit tak, aby bylo zcela zřejmé, jaké nemovitosti jsou předmětem zástavního práva“; že „souhlasí s názorem odvolacího soudu v tom, že petit mohl být formulován i tak, že se určuje, že zástavní právo na budově č.p. 746 nevázne, či tak, že se určuje, že zástavní právo k budově č.p. 746 neexistuje“; že „se však neztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, pokud tento namítal, že zvolila-li žalobkyně pozitivní vymezení petitu, pak měla vymezit, že pouze některé nemovitosti byly předmětem zástavního práva“; že „vedený závěr je nepřipustně formalistní“; že „naléhavý právní zájem byl dán i při zvoleném vymezení petitu, když by na jeho základě mohl příslušný katastrální úřad bez jakéhokoliv dalšího uvážení učinit příslušnou změnu v katastrálním zápise, tj. vymazat zápis zástavního práva váznoucího na budově č.p. 746“; že „je omezeno její vlastnické právo ke všem dotčeným nemovitostem (tj. i k objektu bydlení č.p. 746), když ve věci probíhá exekuční řízení“; že „by právní následky napadeného rozsudku pro ni znamenaly nenahraditelnou újmu a vedly by velmi pravděpodobně k prohlášení konkurzu na její majetek“. Navrhla, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.]; to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky [§ 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř.], a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení [§ 237 odst. 2 písm. b) o.s.ř.].

Žalobkyně dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.

1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst. 3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. - jak uvedeno již výše - přípustné, jen jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé zásadní význam po právní stránce. Dovolání v tomto případě (má-li rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam) lze podat jen z důvodu, že řízení je postiženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [srov. § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř.], nebo z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [srov. § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.]. Z důvodu, že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, lze rozhodnutí odvolacího soudu napadnout, jen je-li dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř., popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení ve smyslu ustanovení § 238 a § 238a o.s.ř. (srov. § 241a odst. 3 o.s.ř.). Z výše uvedeného současně vyplývá, že na závěr, zda má napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé zásadní význam po právní stránce, lze usuzovat jen z okolností, uplatněných dovolacími důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., a že k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) nebo ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. nemůže být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., přihlédnuto (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.6.2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, které bylo uveřejněno pod č. 132 v časopise Soudní judikatura, roč. 2004).

Vzhledem k tomu, že dovolatelka v dovolání namítá nesprávné posouzení jejího naléhavého právního zájmu na požadovaném určení (§ 80 písm. c/ o.s.ř.), jež bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), a odvolací soud tuto právní otázku vyřešil v rozporu s ustálenou judikaturou soudů, představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že projednání věci brání neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

Jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku, usnesení nebo platebního rozkazu pro účastníky a popřípadě jiné osoby, vyplývající z ustanovení § 159a odst. 1, 2 a 3 o.s.ř., věc projednávána znovu (srov. § 159a odst. 5, § 167 odst. 2 a § 174 odst. 1 o.s.ř.).

Překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává v první řadě tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již

bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Není samo o sobě významné, mají-li stejné osoby v novém řízení rozdílné procesní postavení (např. vystupovaly-li v původním řízení jako žalovaní a v novém jako žalobci). Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitum vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Řízení se týká těchže osob rovněž v případě, jestliže v novém řízení vystupují právní nástupci (z důvodu universální nebo singulární sukcese) osob, které byly účastníky pravomocně skončeného řízení. I když se nejedná o stejnou věc, překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává také tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení, jestliže výrok pravomocného rozsudku, platebního rozkazu nebo usnesení ve věci samé je závazný pro každého nebo jestliže zákon (ve věcech uvedených v ustanovení § 83 odst. 2 o.s.ř. nebo v dalších případech stanovených zvláštními právními předpisy) rozšiřuje subjektivní závaznost rozhodnutí na další osoby, které nebyly účastníky řízení. V těchto případech totiž působí materiální účinky právní moci rovněž proti každému nebo vůči osobám, na něž byla subjektivní závaznost rozhodnutí zákonem rozšířena. V rozsahu závaznosti výroku pravomocného rozsudku, platebního rozkazu nebo usnesení ve věci samé se na tyto osoby vztahuje překážka věci pravomocně rozhodnuté, i když nebyly účastníky původního řízení. Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek (skutkový děj), který byl předmětem původního řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává i tehdy, jestliže skutek (skutkový děj) byl soudem v původním řízení posouzen po právní stránce nesprávně nebo neúplně. O stejný předmět řízení jde také tehdy, jestliže byl stejný skutek (skutkový děj) v novém řízení právně kvalifikován jinak než v řízení původním (srov. též právní názor uvedený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5.12.2006 sp. zn. 21 Cdo 2091/2005, který byl uveřejněn pod č. 17 v časopise Soudní judikatura, roč. 2007).

Pravomocný rozsudek o žalobě na určení, zda tu právo nebo právní vztah je nebo není (§ 80 písm. c/ o s.ř.), nevytváří - zásadně - překážku věci rozsouzené pro žalobu na plnění (§ 80 písm. b/ o. s. ř.) vycházející ze stejného skutkového základu (ze stejného skutku); tuto překážku tvoří jen ve vztahu k nové žalobě na určení. Naopak platí, že pravomocný rozsudek o žalobě na plnění vytváří z hlediska identity předmětu řízení překážku věci rozsouzené pro řízení o žalobě na určení, zda tu právo nebo právní vztah je nebo není, vycházející z téhož skutkového základu (ze stejného skutku). Je tomu tak proto, že pravomocný rozsudek o žalobě na plnění v sobě zahrnuje (ať již výslovně nebo mlčky) kladné nebo záporné řešení otázky (ne)existence práva nebo právního vztahu, jež by měla být postavena najisto určovací žalobou, a staví tedy na stejném skutkovém základě (na stejné části skutku) jako žaloba určovací (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. ledna 1994, sp.zn. IV. ÚS 2/93, uveřejněné ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 2, části II., pod číslem 5, a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.12.2001, sp.zn. 20 Cdo 2931/99, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 85, ročník 2003).

Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp.zn. 8 C 146/2001, ve věci zástavního věřitele A. a.s. v likvidaci proti zástavnímu dlužníkovi S. spol. s r.o., byl rozhodnutím ze dne 8.10.2001, č.j. 8 C 146/2001-15, „k 7uspokojení pohledávky zástavního věřitele ve výši 17.000.000,- Kč povolen prodej objektu bydlení č.p. 746 na pozemku parcely č. 436, pozemku parcely č. 436 - zastavěná plocha o výměře 81 m² a pozemku parcely č. 437 - zahrada o výměře 321 m² zapsaných na listu vlastnictví pro k.ú. B., obec P. u Katastrálního úřadu P.“.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8.10.2001, č.j. 8 C 146/2001-15, vytváří překážku věci rozsouzené pro řízení v posuzovaném případě (srov. § 159a o.s.ř.), tato překážka je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení (srov. § 104 odst. 1 o.s.ř.)

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud

České republiky i toto rozhodnutí a rozhodl o zastavení řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá a odst. 5 věta první, § 104 odst. 1 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)